

אכתקוים ארותי

בשבוע שעבר התלוננתי לפניכם על הרכבו המתיש של הדואר היומי שלי: משוררים מורדים, טיפשים, חנוניים ו משמיצים קטנים. המכתב הבא, עליו חותמת אחת בשם בלהה, שייך לסוג האחרון. אני מפרסמת אותו ללא מורא וללא משוא פנים, האלוהים יודע למה.

אני שמחה, בלהה, שבכל זאת את נעזרת במדורי חוץ מה, מה אוכל אותך?
"רותי רבת-זיו! היות והזכרים שאת מצגינה במדורך הניגם ונטולי-קסם לחלוטין, ואפילו מטילי טיפשים — גם הם מור וכוה-הרימיון שלך אינם גורמים אלא לעתית שפתיים, הי עולה להיחשב מזויות שונות לחיך — נותר לי רק להמ שיך ולחפש, ולו גם דרך מדורך — הגורם לך ללא ספק גאחה לא מועטה, ולא בכדי רבים המתייכים. ואני אפילו הכרתי אחד שצחק בקול. כהחלט השג.

"אין הרבה טעם להציג את עצמי. בלאו הכי תתני לדברים פרוש זר לחלוטין. מנה ראשונה: גילי — 18.
"מנה שנייה: אני חמודה. איהבת את שפת צרפת ויוודעה. בחורים מגיל 28 פלוס. בני-אדם — הראויים להיקרא כך. מכל מקום, אל תשתגעני — אם תוכלי. גבורתך כעתו נאית, מפוקפקת. נכון, את צעירה ומחוכמת. אלא שאם יוטל עליך להתבטא כשהנושא לא יהקשר ישירות בליגלוג ציני לגבי חתיכה כלשהי — ספק אם יהיה לך מה לומר. ניראה שזה הלחם שלך. ומי אני שארעיבך?
"שאלה ריטורית, כמובן: הקיימת חתיכה שאת יכולה להימנע מהסתער עליה בציפורניים החרדוגניות?"
לא. חוץ מסך, מספר 1325/1. אם אומנס את חתיכה.

★ ★ ★

כרי סנטימנטיים

כל מה שבקש צעיר בן 22 מקופהאגן היא וזאת-כח עם "יהודיה צעירה" בגיל 18'20, שתיאות להראות לו את ישראל בביקורו הקרוב. הוא עובד ב' טכסטיל, וכותב גרמנית. בראש מכתבו היה מודפס כמל זה, הניראה כסמל אצולה, אבל אני לא בטוחה, וכדאי לך לברר זאת. כתובתי:

HELMUT LYNEN,
KLITSGARD
SKOVHJUGNET 6
BIRKEROD/KOBENHAVEN
DENMARK

★ ★ ★

האפסנאי: או אין המדיס עליך?
החייל: הבאטלרס לא רע, אבל המכנסיים קצה רחבים מסביב לבית-השחי.

★ ★ ★

לא יפות, לא עקומות

(1325/2)

...השעה היא שעת-ערב מאוחרת, ואני יושבות בחור

על המיטות מסביב. בליכנו החלטה נחושה לשנות את המצב הקיים.
"ודאי התפלאי לקרוא מלים אלו מפי מר רית צעירות, המבלות את שנות-ההוראה הי ראשונות אי-שם בדרום."
אני מתפלאה עוד יותר כשאני קוראת את ההמשך:

"אנא, רותי, הצילי נפשית אוכדות בים השיצמם. מביטה אני סביבי, ורואה את חברותי. בחירות נהמדות. אין להגדירן כיפה כיות, אך גם לא בביטוי הרגיל — עקומות. שני שלישים שלנו בעלות עיניים חומות, ואחד — ירוקות. אך לכולנו

"רק לפני דקה הוא טילפן שיאחר קצת."
"הוא היה, אבל יצא."
"הוא הלך לאכול ארוחת-בוקר."
"מצטערת, הוא בישיבה."
אחרי הצהריים:
"אנחנו מחכים לו כל רגע."
"הוא איננו, אבל אני יכולה להעביר לו את הידיעה."
"הוא בישיבה."
הוא מסתובב באיזשהו מקום בשטח. המטקפיים שלו מונחים אפילו על שולחן הכתיבה.
"רק לפני שניה הוא היה."
הוא לא השאיר כל ידיעה מתי יחזור."

גיני הולדיי ומעריצות בעיני המצלמה — ובעיני הרופאים

"אני לא חושבת שהוא עוד יחזור היום למשרד."
יש לכם עוד מה להציע למזכיר שלי?"

★ ★ ★

היא היתה עייפה

אני אשמה שהולידו אותי טובה?
"אנא, עזרי לי למצוא חייל בשם שארקי. השם הראשון לא ידוע לי. גבוה ובהיר-שיער, שנסע ביום החמישי, ה'3 בינואר, בשעה 6.00 בערב בערך, באוטובוס מספר 5 בתל-אביב. ירד בתחנה המרכזית. הוא שוחח באוטובוס עם בחור זה, שהיתה עייפה מכדי להסות איון לדברים, אך ניוכרה מהם כאוחר יותר, ורוצה לשמוע עוד. אם יש עוד, וגם רצון להשמיעם, אודה מאוד לאיתו חייל אם ישאיר על לוח ההודעות של מדעי-הרוח של האוניברסיטה באבי-ככור פתק עבור א. הניתה, ובו יציין מקום בו אפשר להתקשר עמו. קבלי, רותי, את הולתי אפריורי."

שיער שחור. פונות אנו אל כל בחור בעל אומץ, גובה, והופעה שאינה מביישת את הבחורה שהולכת איתו. שהש-כלתו אינה נופלת משלנו." הייתכן הדבר?

זהו תשמחנה לקבל מכתבי, ואולי במשך הזמן אפילו התדקה את הקשרים.
נורא חינוכי.

★ ★ ★

מילון שימושי למזכירה לדוגמה:

בבוקר:

"לא, הוא עדיין לא הגיע."
"הוא יהיה בעוד כמה דקות."

אין לו נקע בברך

רק בתנאי שיש לכם עצבים לשמוע עוד על הטחיסט. ובכן, גם הרופאים הדביקו כוויסוף את הקצב, מה שרק פוכיח עד כמה הוא גוסס. הביטו מה שמצאתי בעיתון רציני, הנושא את השם הנכבד בטאון רופאי צרפת. ליד מאמר על סכנת הרדי-אקטיביות — דיאגנוזה מוסמכת על סכנת הטחיסט: "הטחיסט דורש שילוב התנועה של אדם המנגב את החלק התחתון של גבו, עם התנועה הנעשית כאשר מועכים זנב סיגריה בקצה אצבעות הרגליים. העיז-חיים האלה מצריכים התמתחות חזקה של הברכיים, מצב היוצר תנאים אידיאליים לסיבוכים רציניים בפרקים. הסי-בוכים יכולים להופיע בצורת נקע פשוט, ולהגיע עד כדי סדקים חמורים וקרעים מניסקוליים."

המשפט האחרון בדיאגנוזה היה, לעתה מאלף ביותר: "כמו כן גורם הטחיסט ללוקסאציה של הרוטולה ולפראקי-טורות פארצלאריות של הפאמורה." ואם גם השורה האחר-רונה לא השפיעה עליכם לגמור עם הטחיסט, אני לא יודעת מה כן. חזק ממשלתי, אולי.

התשובה המוחצת של מלך הטחיסט הצרפתי, הזמר גיוני הולדיי, לא איתרה לבוא: "שטויות. אני עושה את תנועות הטחיסט האלו כבר שנותיים. זאת אומרת, שעשיתי כבר מיליונים של תנועות מסוכנות, כביכול. הפעם היחידה בה קיבלתי נקע ברגל היתה דהקא בשעה שעסקתי בסקי. וזאת גם הסיבה מדוע עד היום אני נועל, לעיתים קרובות, נעליים גבוהות. לפעמים אני חש כאבים בשעת ההליכה, אבל אף פעם לא בשעת הטחיסט."

"ובכלל, היתה זו הרודה שלי, בת ה'2, שלימדה אותי טחיסט. שנינו נהנים לרקוד יחד. ואני מבטיח לכם שאין לה שום דבר מכל הלקסיקון הרפואי הזה."

בתמונת: גיוני הולדיי כפי שהוא ניראה בעיני מעריצים — וכפי שהוא ניראה בעיני הרופאים. שימו לב ללוקי-סאציה של הרוטולה.

בסוף לא אתפלוא, אם העניין הזה יגיע לשולחן הפארלי-מנט הצרפתי (אם יש עוד דבר כזה) לפני הריון בצירוף ישראל לשוק האירופי המשותף.

היא לא ציינה את מקום התצפית המדוייק. אבל אורכה של שפתיים התלאיבית אינו עולה על שלושה קילוי-מטרים. אם אני לא טועה, אתם די חזקים בשביל טיול כזה. בהצלחה.

נערת השבוע

לא רק לכם יש שאלות. גם לי יש.
אני רוצה לדעת: למה כל נערה ישראלית עם אף ישר ועיניים לאיפוזלות, חושבת שחובתה הלאומית היא להיות דוגמנית? מהי הניכנה הצפויה למדינה. לדעתך, אם תלכי עם אף כזה להיות דוקא אחת, מורה, גנת או איזה פקידה? אולי נערה כזאת תואיל להסביר לי פעם אחת מדוע היא סבורה שיהא זה עולל כה משועם אם תתרום קרסוליים דקים למסגרת ישראל, שם יש גרעון?

תגיפת הדוגמניה הנוראה, שבטיסה הקבוע היה עד עתה צפון תל-אביב, התפשטה דרומה. שכונת התקווה, הי מעוז האחרון, קלטה את התייגוס. ועכשיו אפילו סוזי בן-אביב מהשכונה לא רוצה להיות כלום — רק דוגמנית. לא תוציאו לה מראשה החמוד שהמולדת אינה קוראת לה במיוחד להגנים ביקני. עד אנה ירדה התקווה אני מוכנה להישבע ששמעון רוזי, המוכתר הראשון, לא היה עובר על כל העניין של סוזי בשתיקה, אילו היה עדיין בחיים.

אפילו אבא של סוזי, ילידת קאהיר, זועזע ערב אחד, כשי-חזרה בתו מהסופר-מארקט, שם עבדה, והודיעה לו בברות: "אני הולכת אצל לאה פלסטר, ללמוד מקצוע." האבא היה בטוח תחילה שזו פקידות, עד שסוזי הסבירה שזה חתיכות. "לא במשפחת בן-אביב!" קרא האב. אבל סוזי היפה חינכה אותו. היא אפילו שעתה לו טובה קטנה ולהכה ללמוד לתקתק על מכונה, לפני שנרשמה לקורס דוגמניות. סוזי בת ה-18 היא דוגמנית-המתר הראשונה של התקווה.

השאלה מדוע היא מתה לצעור על המסלול, השיבה, כשי-היא מעמיקה את גומת-החן בטנטרה:

"אני משונגת לבגדים יפים ולתכשיטים. אבל אין לי כסף לקנות אותם. בגלל זה רציתי להיות כוכבת-קולנוע, כשי-הייתי קטנה, ובמיוחד כשאנשים הכניסו לי לראש שאני הכפילה של אוה גארדנר. אבל בארץ אין לי אפשרות לחיות כוכבת, אז דוגמנית. במקצוע זה יתנו לי גם בגדים וגם כסף."

אולי קיבלתם את הרושם שלסוזי אין נשמה. דוקא לא נכון. "אני אוהבת את שקיעת השמש בחורף. וכמעט כל יום אפשר למצוא אותי יושבת לבדי על שפתיים, מסתכ-לת על האופק."